jood, ja nui hull julge pisi ka peffgi ei hooli, enge ohne liha himo
pannil nätile tõgi liha — hoard jee mõõga tuppist ja and paari
mõtsa põrki pite, mind pääle pisi pulelden mõtsa läti, koke ka Narval
rebane roosti mann ilmun, nellele pisi raibar:, lo wõtkes inemise
ja tema liha maa päält! Võimelk juhar mulle rawa ehk pühkst,
ja nui ma pelt ei nulle, a nui pi üte valuja nahk kokk vällä
tõmmar — pi tahtsi õie ello mank võtta! Vaivalk jai veel pool
elga paadu!" —

Mihkel Ulgas.

9. Sandi Kott.

Saene jank orte lüna unlitsel pite, ja unlitsa poisi pilli:
ka tälle nägemede kombel kiwe kotti. Ent neide kelme hulgas olli
ka üte kriftlidu, ridda naapmeke poig. Kui naapmeel läti adma
nägi, mis poisidese jandiga teine, neide jeau ka tema oma poig, pi
laska ta teendel jandi eimel oma poja tagge nukku, ja ta ütel pojale:
„Nah, poig, mis ja unlitsa päal teije?" Poig ei julge jõunagi lausu.
Isa ütel: „Jah, poig, nüüd olet ka, nui Nunagi jüüdlane raidi, ja
ma ütle julle, et ka nuhelda jeat. Ainult pi võit ka nuhtlusest pää
Nui ja jandi väest andi pellet, ja jee julle ka andi and."
Nüüd pellat poisikene janti silma-nega, kooni jank talle andi and, ja
esa teda ka trahvita jätt. Sõit om jelu nutist jurmani meelen pidini.

Jaros Elwer.

10. Peni trundus.

Wanast olli ütel lihunikil üte roidus peni, nes närfi raiheldaja
mõne liha tüdki jelle nerkelk õra hoard. Ent jelle eest jai ta vana
gerte karotada, ja ta ei tohi enämb nii tete. Nüüd pidi Narval peni
tõise nõnu, nuir mõlagi pun-peälift käte paja. Lihunikil maja
jai jõe-reeren, koke tema majast üte tfolgi-trumps jõnde olli tetta,
pääle tõise tard peni hendale tee lihunikil liha-pooli, kost ta tüdk tüdi pa
lihunikil pooli tähendar. Lihunikil olli imelik ja arupaamate, nuir lustuk
use tavast tema poek tühjat tetar. Ta jäi esi ommi jellega ütel ööl rahi pe
le, ja nägi nüüd kuir peni tfolgi-trumbast välla, pooli talli, pääle üte lii
tükki lõuge raikele võtt, nind nii upsnarte kui tulligi, ka tagasi lät. Trumpe
pite, kooni jõeni, kost ta läti jõe tõple poole oiju, ja jäät rohelise omma rai

raga jeedi jun pela nahka prand. — Ent nüüd olli ka
lihunikil kindma teednine käzu, ner temä poodi varas olli.
Da and tõsel päival omile jellele käsi, nüsgusa kelmi varast
Kui Nõora Nunagi, mõtse ridja, ja jäät pürsega maha lasde.
Kui jelli mõtsa lõtsiva, peni näe nõoral sir tulli üte-meel rand-
riga teed pite, ja kui ta neide kottale jai, küsse ta penni õra ostu.
Neil olli jelle üle hõa-meel, ja naa mõtva jee furmachwi
võõrale kolme rubla eest õra, mida nenna, kui ennja teendi
Nunagi, oma peremehele arniva.

Saar aastat läb mõda, kuna lihunikil nõige vanemb jellel
aig teär jai, ja ta, kui vana aja jelli Nunagi, enne meistrit
jeamist **Nunagil** võõral maal reisima pidiva. Kui nõmi-
teda jell jõ polje mead läbi reinu olli — jai ta üte üksinake
Võõlsi, mis reest juust mõtsa olli, õdangut, ninu jai Võõlsime-
he lakke laba päale, jõnnä ka õdes. Võõlsimees juhat annja reisi
jelli põõningu pääle magama, kon üte vanna moodi sieng jai,
nelle päal sist mõni aig üttgi öömajaline maanu ei ole.
Alma kuunle ja laternata nätt ta hennast võõrilt vallale, ja heit
henda asema päale pikkale. — Kui ta jäät mõne kõrre mõtlenu, ja
unistenu olli — naer kõke plge kun läti põõningu ukna, tema
asema päale praestma. Nüüd nägi noormees, et asema päal
võiva kõlbu verega doodo kuubunu olliva. See nõtkis
tfufar kui väite noorelemehele jäämehe, ninu tälle talli
rasstsele, võõrsimehe ohne vaemine meelde, nuir ta nii teä-
rakk terva vaalon oleva veisi tarku (furmatarnei) pääle plmes,
õtjeni oler ta teda tahtsen filmiga õräsurwä.
Noormees jäät karaksi oma rõiwa särgu pääle kübaragi pääle
nägu mallar ta tarsaderte, õige jägärad und. Ent esi jäär ta alu-
marte rõiwatega põõningu use tagan, ja ood, mis tulema pidi.
Võõlsi rostitaren jaina dell lei käripsen üstõistõõrmend, ja
jelle pääle aler rõõrasst tagasi jäla astumine troppi pitte
üler poole. Noormees use tagan es julge hingatagi, kui kuni
mõrjukar auriwa pilguga magajast rõõsast reidisse aigapi-
mar, ninu selle pääle „Klämm!" oma pürsiga sängun olija,
jäämi kottalt läti lesst. Võõrer võtt reimatte jõun ja julga-
se kätte, ninu nagar use tagasi mõrtsukale tagasi, kon mon da
Jõine oma tühä pürsi väest maha rigai, ninu võõrast dalli
kombel, võigasst jõunust õra dagutada pnuir. Ent see nõnu es
tatta täät kuigi visi da õnnistuda, lesk võõras, kui tubli noor-
meer tahtse temast fugu võwemb olla. Nüi rüpsiva nema jäät
kulga aiga, kooni ill võõrisen üte kuur peni oma tõse helusa